

[Valdemar Thomsen.]

nu er oplyst her i Dag, i „Tidens Stemme“ i Tilgift haaner Socialdemokratiet ved at raabe Teoretikere og Fusentaster efter dem, er efter min Mening næsten for meget af det gode.

For Partiet Venstre blev Folketingsvalget, det mente da det ærede Medlem Hr. Brorsen, og det mente for øvrigt ogsaa Venstres Presse, en stor Sejr. Venstre gik 17 000 Stemmer frem og vandt 2 Mandater. Bondepartiet satte Stemmer til, proklamerede Venstreblade Dagen efter Valget. Ikke med et eneste Ord antydede man, at det ene Mandat sansynligvis skyldtes Bondepartiets Opstilling i Sønderjylland. Ikke med et Ord antydedes, at Billedet formentlig vilde ændres, naar de personlige Stemmatal fra Sønderjylland kom frem. Nej, det blev omgaaende slaaet fast med Firtommersøm, eller med Firtommerbogstaver: Venstre vandt 2 Mandater, Bondepartiet gik tilbage!

Det er altsaa, hvad man fra den Side kalder ærligt Spil i Politik. En saadan Frimodighed har man for øvrigt gennem de senere Aar mødt Gang paa Gang. Derfor er det ogsaa hændt, at Venstredaktører har faaet deres Skudsmaal, naar de har drevet det for vidt, undertiden af deres egne. Lad mig i denne Forbindelse minde om, at det var „Vestkysten“, der ved en bestemt Lejlighed sagde: Det pynter ikke paa den journalistiske Æresfølelse at lade sig anvende og misbruge til Haandlanger-tjeneste. Heller ikke det Eksempel, jeg nu her har nævnt, synes jeg pynter paa journalistisk Æresfølelse, navnlig ikke naar man tager de nærmere Omstændigheder i Betragtning, og de bør fremhæves paa et Sted, hvor der refereres rigtigt, nemlig her.

Ikke uden Grund næredes der ved dette Valg Ængstelse for, at Tyskerne skulde erobre det syvende Kredsmandat i Sønderjylland. Det var noget, man kunde læse sig til af Valgtallene fra de forudgaaende Valg, at denne Frygt aldeles ikke var ubegrundet, idet Slesvigske Parti siden 1932 er gaaet frem fra 9 868 Stemmer til nu 15 134 Stemmer ved Valget den 3. April. Forud for Valgkampen var der gaaet visse Forhandlinger Partierne imellem. De sidste Forhandlinger blev ført mellem Bondepartiet, Venstre og de Konservative; de endte imidlertid uden Resultat. Jeg skal ikke ved denne Lejlighed komme nærmere ind paa, hvad Aarsagen var til, at der ikke kom noget ud af Forhandlingerne, men kun oplyse, at Bondepartiets Repræsentanter gjorde, hvad de formaaede, for at naa et

Resultat. Ogsaa det ærede Medlem Hr. A. Svensson gjorde sit yderste — den Ros skal det ærede Medlem have. Men trods alt glippede Forhandlingerne. Men saa, med Bondepartiets Beslutning om Opstilling paa Venstres Liste var der paa Forhaand skabt Sikkerhed for, at den nationale Ære blev reddet.

Hvordan belønnede man nu fra Venstres Side dette, som alle indrømmer, nationalt set rigtige Skridt? Derved, at man afskar Bondepartiet fra enhver Mulighed for at blive holdt skadesløs. Man anmeldte Partilister, samtidig med at Venstres Kandidater indgik paa en saakaldt Gentlemanoverenskomst; det vil sige, man forpligtede sig til indbyrdes at respektere de personlige Stemmer. Det er der maaske ikke stort at sige til, hvis man samtidig havde taget i Betragtning, at denne ekstraordinære Snedighed eventuelt kunde berøve Bondepartiet et Mandat. Saadan vilde det nemlig være gaaet — og det vidste man paa Forhaand —, hvis en lignende Opfordring var foretaget i 1935; og saadan gik det ved Valget den 3. April.

Det er i faa Ord Sandheden om 50 pCt. af den Mandatfremgang, som Venstre kan notere, og derfor overrasker det mig i Grunden noget, at det ærede Medlem Hr. Brorsen i sin Tale her i Dag har Dristighed til at anslaa nøjagtig den samme Tone, som Pressen anlog Dagen efter Valget. Vi fik et godt dansk Valg, sagde det ærede Medlem Hr. Brorsen, men ikke med et Ord omtalte han Bondepartiets Bidrag til, at vi fik et godt dansk Valg. Bondepartiet fik efter det ærede Medlem Hr. Brorsens Mening en ordentlig Lærestreg ved Valget; det fik 4 Mandater i Stedet for 5 Mandater, sagde det ærede Medlem, saa om nogen Fremgang kan der ikke være Tale. Derfor anbefaler det ærede Medlem hurtigst mulig Likvidation.

Spørgsmaalet er nu, om Venstre kan være en saadan Fremgangsmaade bekendt. Det eneste rimelige i Sønderjylland vilde have været, om Partiets Kandidater, samtidig med at de lavede deres Gentlemanoverenskomst, der for Resten senere blev ophævet, havde vist sig gentlemanlike over for den Mand, der havde Æren for, at Danmark trygt og roligt kunde se den 3. April i Møde i Sønderjylland. Havde det, maa jeg spørge, ikke været naturligt, om Venstre, samtidig med at de nummererede deres Liste, havde sagt til Peter Nielsen, Refsø: Naturligvis er det da saadan at forstaa, at du vil faa Mandatet, hvis Valget af Nr. 2 skyldes dine Stemmer. Saadan optraadte man ikke,